

«Δεν τ την έζησα α αυτή τη ζωή, μόνο τι 6 θα γράψω, γράψω, τι θα πω, τι θα δώσω σ' στον κόσμο κόσ ...»

Media: ΡΟΔΙΑΚΗ Page: 10-11 Published at: 14-07-2022
Author: Surface: 1370.67 cm² Circulation: 0
Subjects:

Πάνος Σόμπολος:

«Δεν την έζησα αυτή τη ζωή, μόνο τι θα γράψω, τι θα πω, τι θα δώσω στον κόσμο μ' έννοιαζε...»!

Δεν μπορείς να καταλήξεις τι είναι πιο αναγνωρίσιμο σ' εκείνον: το πρόσωπό του ή η φωνή του; Και μετά το ξάφνιασμα όσων τον βλέπουν ολοζώντανο, τα λόγια σεβασμού που του απευθύνουν γιατί ο σεβασμός εμπνέεται, κι ο Πάνος Σόμπολος χαίρει της απόλυτης εκτίμησης πάντων και πασών.

Συνέντευξη στη Ροδούλα Λουλουδάκη

Φώτα πορείας η ζωή του, τα λόγια του, όλα του, κι εγώ που είχα τη μεγάλη τύχη να τον συναναστραφώ αυτές τις τέσσερις ημέρες που ανακαλύπτει τη Ρόδο, πολύ τυχερή! Ένα βράδυ στην Καλλιθέα που τον μάγεψε όπως και η Λίνδος και όλο το νησί, μου έδωσε αυτή τη συνέντευξη. Και όπου κι αν πήγαμε έλεγε «η συνάδελφός μου». Πόσο μεγάλη τιμή, τι μεγάλος άνθρωπος.

Πάντα δημοσιογράφος θέλατε να γίνετε.
Στο χωριό μου στην Αιτωλοακαρνανία όπως και σε κάθε χωριό εκείνα τα χρόνια, το πρότυπο ήταν ο παππάς, ο δάσκαλος και ο αστυνόμος, όταν ερχόταν. Μια φορά είχε έρθει ο δεσπότης της Αιτωλοακαρνανίας στο χωριό μου, τον είδα με τα άμφια και τα χρυσά, ενθουσιάστηκα και λέω «μάνε, θα γίνω δεσπότης!». Στο γυμνάσιο, στο Αγρίνιο όπου πήγα, έγραψα ένα άρθρο σε μια τοπική εβδομαδιαία εφημερίδα. Έβαλαν και τ' όνομά μου από κάτω. Όταν το πήρα στα χέρια μου άρχισα να το δείχνω σ' όλους, κι έλεγα «θα γίνω δημοσιογράφος, θα γίνω δημοσιογράφος...». Έφυγα ξυπόλυτος από το χωριό μου, γράφτηκα σε σχολή δημοσιογραφίας, κι έγινα δημοσιογράφος. Δεν ήταν εύκολο!

Και φτάσατε στο σημείο σήμερα το όνομά σας να έχει δοθεί στο δημοσιογραφικό βραβείο «ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ» του Ιδρύματος Μπότση, και να είσαστε ο μόνος εν ζωή που του αποδόθηκε τέτοια τιμή!

Το 2019 το ίδρυμα που δίνει τα βραβεία στους δημοσιογράφους για τις πρωτιές τους, για τις επιτυχίες τους, για την επιτυχή σταδιοδρομία τους, καθιέρωσε να δίνει κάθε χρόνο βραβείο για το καλύτερο αστυνομικό ρεπορτάζ, δικαστικό ρεπορτάζ ή ελεύθερο ρεπορτάζ στο όνομα «Πάνος Σόμπολος». Αυτή ήταν η μεγαλύτερη καταξίωση γιατί όπως γνωρίζουμε οι τιμές αυτού του είδους γίνονται όταν κλείνεις τα μάτια και πας στον άλλο κόσμο. Τότε σου σπίνουν ανδριάντες, δίνουν το όνομά σου σε δρόμους ή σε βραβεία. Το ότι μου το έδωσαν ενώ έχω ανοικτά τα μάτια, ήταν η ύψιστη τιμή.

Εάν σας έλεγα να μου πείτε σε μία πρόταση, με μία λέξη πώς ήταν για εσάς η διαδρομή στη δημοσιογραφία αυτά τα 40 τόσα χρόνια, τι θα μου λέγατε;

Σαράντα ένα και μισό! Ήταν πολύ δύσκολο ο τομέας που τάχθηκα ν' ακολουθήσω. Το αστυνομικό ρεπορτάζ δεν το επέλεξα εγώ, μου έτυχε. Ήθελα με κάθε τρόπο να πάσω δουλειά, κι εγώ σε μια εφημερίδα. Κι όταν αγωνιζόσαι να βρεις δουλειά σε εφημερίδα γιατί τότε δεν είχαμε ραδιόφωνα, τηλεοράσεις, site, τότε έλεγες «πώς βάζω πόδι στην εφημερίδα...». Έτσι, πήγα βοηθός αστυνομικού συντάκτη στις εφημερίδες «Ακρόπολη» και «Αθηνάϊκή». Απλήρωτος. Ήταν δύσκολη η διαδρομή. Δεν ξέρεις πότε θα γίνει ο σεισμός, πότε θα πέσει το αεροπλάνο, πότε θα έχουμε ένα πολύνεκρο δυστύχημα, ενώ ούτε ο ληστής προαναγγέλλει, ούτε ο δολοφόνος. Σε θέλει το συγκεκριμένο ρεπορτάζ σε ενρρίγορη 24 ώρες το 24ωρο, 365 μέρες το χρόνο. Ούτε γιορτή, ούτε Πάσχα, ούτε Χριστούγεννα, όλες οι μέρες είναι το ίδιο. Εγώ δεν γνώρισα καλά-καλά πώς μεγάλωσαν τα παιδιά μου. Όταν μου έπαιρναν συνεντεύξεις οι συνάδελφοί μου, με ρωτούσαν «τι σου λείπει...» και δύο πράγματα έλεγα: «η οικογένειά μου, και το να κοιμηθώ ένα τέταρτο, μισή ώρα το μεσημέρι, που δεν έχω κοιμηθεί ποτέ στη ζωή μου το μεσημέρι! Λόγω της δουλειάς, από το πρωί μέχρι το βράδυ, κι

από το βράδυ μέχρι το πρωί.

Μόνο μικρά διαλείμματα λουπόν, και αυτά διακόπτονται «βίαια»!

Αμέτρητα τα περιστατικά. Η κόρη μου πήγαμε στο Αρακάικα. Μου λέει η γυναίκα μου η Τζένη, την οποία έχασα το 2007, «έλα να δεις την κόρη μας, να χαρείς κι εσύ σαν πατέρα...»! Λέω θα έρθω γιατί βλέπω σήμερα έχουμε παυσία. Δυστυχώς όμως! Είδα, ευχαριστήθηκα με τις πρωτιές της κόρης μου, αλλά με δεδομένο ότι τότε δεν υπήρχαν κινητά τηλέφωνα, γυρνώντας στο αυτοκίνητο, ο ασύρματος συνέχεια φώναζε: «πού είσαι, πού βρίσκεσαι, πού κατοικοκοδερεύεις...» Ρωτάω τι έγινε και μου λένε: «είχαμε έκρηξη στην οδό Σταδίου με δεκάδες τραυματίες και μπορεί να πεθάνει και κάποιος απ' αυτούς». Τελικά δεν πέθανε κανείς, ήταν καμιά 75οριά τραυματίες. Παράτησα τη γυναίκα και τα παιδιά μου, και πήγα για το ρεπορτάζ.

Έξιζε ωστόσο το «αξίδι» κ. Σόμπολε!

Εγώ λέω και στους νεώτερους συναδέλφους «όποιον τομέα ταχθήκατε να υπηρετήσετε, να τον αγαπάτε πολύ, να επιδίδατε πλήρως σ' αυτό που κάνετε, κι όταν βγαίνετε στον κόσμο να τον ενημερώσετε για την είδηση, για το ρεπορτάζ, να του λέτε «αυτό είναι τηλέφωνο, αυτό είναι μαχαίρι, αυτό είναι πριόνι... Και να μην κοροϊδεύετε τον κόσμο. Να του λέτε τα σόκα-σόκα και τη σκάφη-σκάφη. Αυτό το έλεγα πάντα στους νεώτερους δημοσιογράφους. Τώρα πόσοι τ' ακούν... Να αφροσιώνεται σ' αυτόν τον τομέα και όταν πλέον έχει διασταυρώσει την είδηση

Ο κορυφαίος
δημοσιογράφος
από τη Ρόδο
όπου βρίσκεται
μιλά για
τη ζωή του όλη

από δύο πλευρές να ενημερώνει τον κόσμο σωστά και αντικειμενικά. Ήθος και εργατικότητα. Ήταν το μότο το δικό μου για 41 χρόνια στην δημοσιογραφία. Έχασα πολλές φορές πρωτιές γιατί δεν μπορούσα να διασταυρώσω την είδηση και φυσικά δεν την έβγαζα. Αλλά πίστεψέ με δεν μετάνιωσα ποτέ που δεν έβγαλα αυτές τις πρωτιές και τις έβγαλαν άλλοι συνάδελφοί μου. Μια φορά που ήμουν στη θάλασσα και ψάρευα στον Αστακό, σκοτώσανε τον Αθανασιάδη, τον εκδότη της «Βραδινής». Ήρθε το Λιμενικό και με βρήκε, ήμουν με τη βαρκούλα μου και ψάρευα «σας ζητάνε από την ΕΡΤ επειγόντως γιατί σκότωσαν έναν εκδότη». Βάζω μπροστά τη βαρκούλα μου και φεύγω επειγόντως για την Αθήνα να καλύψω το θέμα. Μέχρι από τη θάλασσα με έχουν βγάλει. Άφησα τη σύζυγό μου την Τζένη στο Προεδρικό Μέγαρο. Τότε ήμουν πρόεδρος της ΕΣΗΕΑ. Χαλούσε ο κόσμος στον Κορυδαλλό, ξεσηκώνονταν οι φυλακισμένοι. Πορτάκι την Τζένη, με τ' αμάξι, με τη γούνα. Πολλά τέτοια.

Ζήσατε τις εποχές της μεγάλης κυριαρχίας των εφημερίδων. Σήμερα είναι διαφορετικά τα πράγματα!

Δυστυχώς τα πράγματα δεν είναι καλά για τις εφημερίδες. Από κυρίαρχες που ήταν το 1989 ήρθε η ιδιωτική ραδιοφωνία-τηλεόραση και τους έδωσε μεγάλο χτύπημα. Εκείνη την εποχή η εφημερίδα «Εθνος» στην οποία εργαζόμουν εγώ, πωλούσε 240.000 φύλλα την ημέρα. Αστρονομικό νούμερο, αλλά ήταν πραγματικότητα. Αφού ο μακρής Φιλιππίδης ο διευθυντής της εφημερίδας, έλεγε όταν χτυπούσε η «17 Νοέμβρη» για παράδειγμα: «πόσο λένε να ανέβει η εφημερίδα σήμερα, τι νομίζεις Πάνο, πόσα φύλλα περισσότερα θα πάρουμε.» Έλεγα εγώ «10.000 φύλλα...», έλεγε εκείνος «25.000» και βέβαια έβγαίνε εκείνος αληθινός γιατί δημοσιογράφοι με την εμπειρία του Φιλιππίδου και του Πασαλάρη, κάθε 50 χρόνια βγαίνουν. Το «Εθνος» έπεσε στα 110.000 φύλλα και στα τέλη της δεκαετίας '90 που μπήκε κανονικά η ιστοσελίδα στην ενημέρωση, οι εφημερίδες έφαγαν ένα δυνατότερο χτύπημα. Το «Εθνος» κατέβαινε συνέχεια και πρόπερι έφτασε τα 2.500 φύλλα και μοιραία έβαλε λουκέτο. Δυστυχώς είναι δυσωίωνο το μέλλον για τα ημερήσια φύλλα, η κυκλοφορία των οποίων φθίνει συνεχώς, κι εμείς που γεράσαμε μέσα στις εφημερίδες, στενοχωριόμαστε γιατί χάνεται το ημερήσιο φύλλο. Μπήκαμε σε μία νέα εποχή, αυτή είναι η σκληρή πραγματικότητα.

Θα σας ρωτάνε συχνά, αλλά θα το ρωτήσω κι εγώ! Η φορά που σας συγκλόνισε, και ίσως δεν ήταν μία, ποια ήταν, ποια θα μπορούσατε να προκρίνετε τώρα;

Πολλά είναι τα γεγονότα που με είχαν συγκλονίσει γιατί εγώ τραγικά γεγονότα συνήθως χειρίζόμουν, κι αυτά κάλυπτα. Ότι συγκλονιστικότερο κάλυψα στη ζωή μου, ήταν η μάνα με τα τέσσερα παιδιά, στο χωριό Αρτέμιδα στις φωτιές της

Ηλείας. Οι πολύνεκρες και καταστροφικές πυρκαγιές το 2007. Τότε είχε χαθεί μια μάνα με τα τέσσερα παιδιά της. Το προηγούμενο βράδυ που έδωσα το ρεπορτάζ για το δελτίο ειδήσεων του Mega, ολοκλήρωσα μ' αυτό και με ρώτησε κάποιος «μήπως ακούσατε κάτι, χάθηκε μία μάνα με τέσσερα παιδιά...». Πάντα εγώ σ' αυτές τις περιπτώσεις έδινα κουράγιο, κι αυτό έκανα και τότε. Τα δίκτυα είχαν απενεργοποιηθεί και θα μπορούσε εκείνη απλά να μην μπορεί να επικοινωνήσει. Την άλλη μέρα που έδινα τις εξελίξεις, τους νεκρούς, τα σπίτια που κάηκαν, όταν τελειώσαμε είδα να έρχεται περιπολικό της Αστυνομίας και θέλησα να μάθω τα νεώτερα από τα μέτωπα κατά τη διάρκεια της νύχτας. Εκείνη τη στιγμή εμφανίζεται κάποιος και ασθμαίνοντας μας είπε ότι είδε κάποιον καμένο, πίσω από το λόφο. Πήρα κι εγώ το συνεργείο μου και πήγα. Όσο πλησιάζαμε τα πράγματα γίνονταν πιο τραγικά. Είδα τη μάνα να είναι γονατιστή, να κρατάει στην αγκαλιά της από τη μια πλευρά το ένα παιδάκι της, από την άλλη το άλλο παιδάκι της και ενδιάμεσα στο στήθος της, το μωρό. Η μάνα και τα τρία παιδιά, νεκροί. Εκείνη την ώρα μου ήρθε στο μυαλό ότι τα παιδιά ήταν τέσσερα! Πίστεψέ με, μέσα στη βαθιά θλίψη ανέπνευσα λίγο και λέω «έστω, σώθηκε ένα από τα τέσσερα παιδάκια...!». Όμως, λίγη ώρα αργότερα, και ενώ είχαν έρθει και οι πυροσβέστες βλέπουμε το τέταρτο παιδάκι που ήταν και το μεγαλύτερο, ίσως 10 ετών, να προσπαθεί να ανέβει ένα χαμηλότερο χαμηλό λόφο για να ξεφύγει από τη λαίλαπα της πυρκαγιάς, αλλά να μένει εκεί μπρούμυτα πεσμένο, νεκρό κι αυτό. Αυτό είναι από τα τραγικότερα που έχω ζήσει. Πολλά έχω ζήσει. Έχω δει σκοτωμένους, διαμελισμένους, χίλια δυο.

Θέλω να σας ρωτήσω αν είναι αλήθεια ότι ο δολοφόνος πάντα γυρνάει στον τόπο του εγκλήματος!

Αλήθεια είναι. Θυμάμαι ένα περιστατικό, έξω από το Αγρίνιο κοντά στο σημείο απ' όπου κατάγομαι που έγινε η δολοφονία των πέντε κυνηγών. Όπως μετέδιδαν δράστες ήταν πατέρας και γιος. Είχαμε πάει λίγο έξω από τ' Αγρίνιο, μετέδιδε τα νεώτερα και για το μεσημεριανό δελτίο και για το βραδινό και παρατήρησα ότι είχα πάντα δίπλα μου έναν που παρακολουθούσε. Όπως κι άλλοι, αλλά έναν τον είδα σε όλες τις μεταδόσεις που έκανα. Και τελικά όταν συνελήφθησαν πατέρας και γιος πήγα στην Ασφάλεια Αγρινίου να κάνω ρεπορτάζ και να δω τι γίνεται εκεί και μου λέει ο Αστυνομός «αυτός είναι ο γιος...». Τον κοιτάζω «εσύ είσαι του λέω, που ήσουν δίπλα μου συνέχεια...». Σκύβει το κεφάλι και μπαίνει μέσα στο γραφείο. Ο δολοφόνος γυρνάει για να δει τι νεώτερα προκύπτουν, τι εξελίξεις υπάρχουν.

Αυτό που πάντα η γειτονιά «πέφτει απ' τα σύννεφα», πώς το ερμηνεύετε;

Υπάρχουν περιπτώσεις που υπάρχουν ενδείξεις αλλά τις περισσότερες φορές δεν υπάρχουν. Πε-

ριστικά που δεν έχουν δώσει ποτέ δικαιώματα.

Ο φονιάς γεννιέται ή ο καθένας θα μπορούσε να γίνει φονιάς;

Ο άνθρωπος έχει βάρβαρα ένστικτα μέσα του, Γενιέται μ' αυτά. Τιθασεύονται αρχικά από την οικογένεια, τις αρχές που θα πάρει από την οικογένεια, το σχολείο και τις παρέες που θα κάνει. Αυτά τα τρία πράγματα θα πρέπει να προσέχει ο γονιός. Αυτά τα τρία πράγματα αν προσέξει, μέχρι την εφηβεία, δύσκολα θα πάει μετά το παιδί στα ναρκωτικά ή σε άλλη παραβατική συμπεριφορά.

Εγκλήματα γένους θηλυκού! Διαφέρουν απ' αυτά των ανδρών;

Οι γυναίκες δεν δρουν ποτέ εν βρασμώ ψυχικής ορμής που λέμε στα δικαστήρια. Πάντα όταν φτάσουν στο εγκλημα το σχεδιάζουν καλά, το προγραμματίζουν, το βλέπουν απ' όλες τις πλευρές και όταν εκτιμήσει ότι η ώρα είναι κατάλληλη τότε δρα η γυναίκα, και προχωράει στην υλοποίηση του σχεδίου της. Δηλαδή να σκοτώσει τον άντρα, να σκοτώσει τον εραστή, να σκοτώσει την αντίζηλο ή όποιον άλλο έχει βάλει στόχο. Ο άντρας τις περισσότερες φορές δρα εν βρασμώ ψυχικής ορμής. Πάνω στον θυμό, πάνω στον τσακωμό.

Τα βιβλία σας τα διαβάζει με μεγάλο ενδιαφέρον ο κόσμος: «Μια ζωή ρεπορτάζ», «Οι αστέρες του εγκληματικού Πάνθεου», «Τα τραγικά γεγονότα της τελευταίας τριακοντα-πενταετίας», «Τα εγκλήματα που

συγκλόνισαν την Ελλάδα», «Εγκλήματα γένους θηλυκού», και τώρα το «Άμεση Δράση, παρακαλώ»! Μιλήστε μου για αυτό το τελευταίο!

Κυκλοφόρησε πριν από μερικές μέρες το «Άμεση Δράση, παρακαλώ...» από τις εκδόσεις Πατάκη, με περισσότερα από 300 περιστατικά, ευτράπελα, δισκαδαδικά, περίεργα και πάνω απ' όλα διδακτικά. Προσπαθώ να περνάω μηνύματα στον αναγνώστη ώστε να μην την παθαίνει από τον κάθε κακοποιό. Είναι όλα αληθινά. Τα βρήκα στο πλούσιο αρχείο μου. Το βιβλίο που είχα αρχίσει για τα εγκλήματα βεντέτας στην Ελλάδα και την ιστορία της βεντέτας δεν μπόρεσα να το προχωρήσω, λόγω κορωνοϊού. Χρειαζόταν να πάω στην Κρήτη, να πάω στη Μάνη... Το έχω προχωρήσει αρκετά και το φθινόπωρο πιστεύω θα το έχω ολοκληρώσει. Στη Μάνη έχει καταλαγιάσει το πράγμα, αλλά στην Κρήτη δεν λείπει να σταματήσει, κι εγώ αυτό το αποδίδω στην οπλοφορία και στην οπλοκατοχή.

Αν ξαναγεννισόσασταν, πάλι δημοσιογράφος θα γινόσασταν;

Πάλι δημοσιογράφος θα γινόμουν και ήθελα και τα δύο μου παιδιά να γίνουν δημοσιογράφοι. Ο Πάριος είναι, η κόρη μου δυστυχώς δεν ήθελε με καμία δύναμη. Είναι δικηγόρος. Με τη σύζυγό μου την Άρτεμη τώρα μαθαίνω τη ζωή από την αρχή. Έχω χάσει πάρα πολλά στη ζωή μου. Δεν έζησα σαν άνθρωπος κι εγώ. Πού να βρεις χρόνο να δεις μια ταινία, μία θεατρική παράσταση, να ξέρω τα λόγια ενός τραγουδιού. Άσχετος τελείως. Πού χρόνος, εγώ ήθελα να δω τι θα γράψω, τι θα δω.

Εσείς που καλύψατε τόνους χαρπού, στη δική σας τη ζωή τι τίτλο θα βάζατε;

Τον ίδιο με του πρώτου μου βιβλίου: «Μια ζωή ρεπορτάζ»!

Δεν ήθελε να σταματήσει αυτή η κουβέντα χωρίς να αναφερθεί στη δική μου βράβευση από το Ίδρυμα Μπότση στο Ζάππειο Μέγαρο στις 26 Μαΐου, φέτος.

«Η βράβευσή σου αποτελεί τίτλο τιμής όχι μόνο για εσένα την ίδια, αλλά για όλους τους συναδέλφους όλης της Δωδεκανήσου και της περιφέρειας της Ελλάδας, μου είπε. Ψηφίστηκε ομόφωνα, κι αυτό είναι πολύ σημαντικό, δεν υπήρξε καμία διαφωνία για την προσφορά σου, έγινε με αξιοκρατικά κριτήρια για τη δημοσιογραφία, την ενημέρωση του κόσμου και τη δημοσιογραφία γενικότερα. Μακάρι να έρθει η ώρα να βραβευθούν κι άλλοι συναδέλφοι από την περιφέρεια της Ελλάδας και να ακολουθήσουν τα χνάριά σου».

Μόνο τότε μ' άφησε να κλείσω το κασετόφωνο, γιατί είναι αυτός ο Πάνος Σόμπος, κι έχει όλα τα γράμματα, κεφαλαία!